

Martin Johansson

Ålder: 48

Yrke: Verksamhetsansvarig för Kris Göteborg

Bor: Majorna

Familj: Fru, tre barn, två bonusbarn, ett barnbarn och en nio månader gammal engelsk bulldogg

Intressen: Familjen, träning, jobbet och hunden

Läs mer: www.kris.a.se

alltså den mansbild jag lämnade efter mig.

Sen ringde hans mamma och var ledsen.

– Hon undrade om jag var farlig och sa att ”din storebror säger att du kan skada mig.”

Martin som aldrig hade varit hotfull mot mamman blev först arg, men bestämde sig sen för att ta itu med sitt liv och börja lämna urinprov. Inte ens en kriminalvårdares kommentar att ”det bestämmer vi och inte du”, fick Martin att ge upp. I stället lyckades han byta kontaktman och fick lämna sitt prov.

MARTIN HADE OCKSÅ turen att i den vevan träffa en fängelsepastor, som han vågade prata öppet med eftersom hon hade tystnadsplikt.

– Hon sa många bra saker, bland annat att ”du nämner inte att du vill sluta knarka för din egen skull. Men om du gör något som är bra för dig, så mår du bra och det får dina anhöriga också glädje av.”

Martin tog fasta på hennes ord. Han fick bra kontakt med de sociala myndigheterna och lyckades få vårdvistelse de sista tre månaderna av sitt straff. Den 20 juni 2003 frigavs han villkorligt.

– Jag var livrädd när jag kom ut från kåken. Jag hade ingen utbildning och ingen arbetslivserfarenhet. Men på ett möte träffade jag en person som startat Villa Solberg. Han blev lite av en plastfarsa för mig och jag fick flytta in där som första klient.

Samtidigt började Martin jobba ideellt på Kris med att städa toaletter och diska. I början vågade han inte ens svara i telefon, men undan för undan växte självkänslan och efter tio månader blev han verksamhetsledare i Göteborg.

TILL HANS NUVARANDE arbetsuppgifter hör anstaltsbesök, där han berättar för klienterna om vad Kris kan erbjuda och poängterar vikten av att bli drogfri.

– Och det är kriminalvårdens ansvar att jobba med klienternas problem i stället för att medicinera/droga ner dem.

Martin skäms inte för sin bakgrund. I stället använder han den för att hjälpa andra.

– Min ryggsäck är öppen varje dag, säger han.

Nu mera har han goda relationer till sina barn och trots det sociala arvet har det gått bra för dem.

– Och mamma behöver aldrig mer oroa sig. Jag finns för henne nu och tar ansvar.

INGEMO ORSTADIUS

031-62 40 00 namn@gp.se

BILD: ANDERS HOFGREN

FÖRÄNDRING. – Att bli drogfri är viktigt. Först när inget längre blockerar känslorna, kan förändringsprocessen börja. Och den är färskvare, säger MartinJohansson.

Nu kan Martin stödja andra

Martin Johansson har tillbringat sju år av sitt liv innanför murarna. I dag är hans främsta uppgift att hjälpa andra ur missbruk och kriminalitet.

I den olåsta trappuppgången står skyltar med Kris logga i svart, rött och gult. ”Hederlighet, drogfrihet, kamratskap och solidaritet” är honnörsord och budskapet ”Genom att hjälpa andra hjälper man sig själv.”

INNANFÖR MURARNA

Artikelserie del 5 av 5
Tidigare artiklar: 4/2, 5/2, 8/2 och 11/2

Martin Johansson, verksamhetsansvarig på Kris, kriminellas revansch i samhället, tar emot på sin arbetsplats. Sen 13 år tillbaka är han en drogfri och hederlig samhällsmedborgare, men vägen

dit har varit allt annat än enkel. Martin växte upp i Biskopsgården och efter att föräldrarna skilt sig, tog mamman ensam hand om honom och hans två äldre bröder. Hon hade flera jobb samtidigt och Martin höll mest till på gården med sina kompisar.

– Jag skyller inte på nån. Men jag var ett känsligt barn med mycket spring i benen och jag hade behövt nån som sa till, säger han.

MARTIN VAR KLASSENS bråkstake och mamman, som hade respekt för auktoriteter, gick därför med på att flytta honom till en annan skola, bättre lämpad att ta hand om problembarn.

– Där fäste sig mitt utanförskap. Jag fick vara ensam med en lärare och kände mig ledsen och besviken. Men utåt agerade jag med att skämta eller vara aggressiv.

När Martin i början av högsta-diet placerades i obs-klass, hade

han redan börjat sniffa thinner och lim. Nu fortsatte han med haschrökning, för att som femtonåring övergå till amfetamin, som skulle bli hans favoritdrog.

– Jag minns när jag tog det första gången. Jag sprang runt och kamrade mig sjutton gånger och undrade varför inte alla tog sånt.

DÅREFTER KRETSADE ALLT i Martins liv kring knark och kriminalitet och när han var 19 hade han samlat på sig tillräckligt många förseelser för att hamna på Tidaholmsanstalten. Under en lång period åkte han sen in och ut på fängelser.

– I början längtade jag in på kåken för att få visa upp mig på den arenan och lära känna andra kriminella. Att sitta i fängelse blir snabbt en livsstil; man lär sig om ny brottslighet och lever som i en bubbla.

Efter att ha misshandlat en medfånge hamnade Martin på Kumla; en anstalt med den högsta säker-

hetsklassen. Samtidigt började han tröttna på droger och det kriminella livet.

– Jag hade försökt sluta knarka tidigare, för mamma, för flickvännen, för barnen och för soc, men aldrig för min egen skull, säger han. Jag var 35 och det enda jag ägde hängde i ett plåtskåp i källaren på Kumla. Jag hade ingen självkänsla och inuti mig var det kaos. Utan droger vällde starka känslor fram likt ett vulkanutbrott: skuld, skam och självförakt. Och ilska, som är den lättaste känslan att hantera för den blockerar de andra.

DEN FÖRSTA TIDEN på anstalten var Martin väldigt arg, men sen hände flera avgörande saker.

Han fick plötsligt besked från Nereby pojkhem att hans 14-årige son satt där.

– Jag hade haft en drogfri period då, så det var en käftsmäll! Det sociala arvet slog till; det här var